

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce **Ing. V. V.**, zastoupeného JUDr. Václavem Náměstkem, advokátem se sídlem AK Hradec Králové, Škroupova 719, proti žalovanému **Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje**, Wonkova 1142, Hradec Králové, **za účasti** 1. Ing. P. D. a 2. Ing. B. D., v řízení o kasační stížnosti žalobce – stěžovatele proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 2. 2006. č. j. 30 Ca 49/2005 – 72,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Stěžovatel včas podaným opravným prostředkem napadl rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) ze dne 24. 2. 2006, č. j. 30 Ca 49/2005 - 72 (dále jen „kasační stížnost č. 2“). Krajský soud napadeným rozsudkem zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 7. 2003, č. j. 6475/ZP/2003 (dále jen „rozhodnutí žalovaného“). Rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové, odboru životního prostředí zn. 22471/2003/ŽP1/Sem/39887 ze dne 18. 4. 2003 (dále též „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“).

V rozhodnutí správního orgánu I. stupně Magistrát města Hradec Králové povolil dle § 15 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších zákonů a stavebního zákona č. 50/1976 Sb., ve znění pozdějších zákonů, pro stavbu „Penzion.

č. p. 1578 s dvěma bytovými jednotkami“ st. p. č. 166/1, 166/2, p. p. č. 1758 a 1137/5 v k. ú. P. P. vodní díla: SO 03 vodovod a SO 04 kanalizace.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání a v něm uplatnil námitku, že doposud nenabylo právní moci rozhodnutí o umístění stavby č. 3452 ze dne 3. 6. 2003 pod č. j. 7567/02/HA/B1, neboť se proti němu v zákonem stanovené lhůtě odvolal a proti odvolání podal žalobu pod č. j. 30 Ca 175/2002 a doposud nebylo ve věci rozhodnuto. O odvolání rozhodl žalovaný tak, že odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil, neboť dospěl k závěru, že rozhodnutí o umístění stavby nabylo právní moci.

V žalobě žalobce poukázal na to, že v zákonem stanovené lhůtě se odvolal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 18. 4. 2003, zejména s návrhem, aby v řízení nebylo pokračováno s ohledem na chybné rozhodnutí o umístění stavby č. 3452 ze dne 3. 6. 2002 vedené pod č. j. 7567/02/HA/B1, avšak tomuto odvolání nebylo vyhověno. Dále žalobce upozornil na rozpory v rozhodnutí, zejména se stavebním zákonem a se zákonem o vodovodech a kanalizacích. Citovaným rozhodnutím Magistrátu se povoluje stavba vodovodů a kanalizací, což koresponduje i s tím, že jejich povolení si osobuje zvláštní stavební úřad, tedy odbor životního prostředí, který se odvolává na rozhodnutí o umístění stavby, kde se však zmiňují pouze přípojky, nikoli vodovod či kanalizace, z čehož je zřejmé, že povoluje stavbu bez předchozího územního řízení, tedy v rozporu se stavebním zákonem. Zákon č. 274/2001 Sb. uvádí dva neslučitelné pojmy, § 2 vodovod a kanalizace a pojmy z § 3 vodovodní přípojka a kanalizační přípojka avšak zvláštní stavební úřad je dle potřeb směřuje jako rovnocenné. Mimo to zvláštní stavební úřad zmíněné sítě umístil do koridoru širokého 3 m, kde jen vodovod a kanalizace s ohledem na průměry potrubí vyžaduje dle zákona pás široký cca 5 m a územní rozhodnutí v těchto třech metrech ještě uvažuje o umístění plynu a elektro. Znovu se tedy jedná o porušení stavebního zákona již v rozhodnutí o umístění stavby, neboť právě územní řízení má vzájemné odstupy a křížení řešit, aby bylo zcela zřejmé, bude-li možné do uvedených prostor navrhované sítě umístit. Podle žalobce zvláštní stavební úřad i odvolací úřad, tj. žalovaný pochybili, neboť porušili svým jednáním zákon č. 71/1967 Sb. a to v § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47. Rovněž porušili opakovaně zákon č. 50/1976 Sb. a zákon č. 274/2001 Sb. v § 2, § 3 a § 23. Žalobce navrhl, aby soud vydal rozsudek, jímž rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 7. 2003, č. j. 6475/ZP/2003 zruší.

Krajský soud nejprve rozhodl usnesením ze dne 23. 2. 2004, č. j. 30 Ca 77/2003 – 21, a to tak, že žalobu žalobce odmítl, s odůvodněním, že z žalobních námitek je zřejmé, že žalobce jimi nebrojil proti zkrácení svých práv a rovněž z nich nevyplývá, že mu žalovaným rozhodnutím byly založeny, změněny, zrušeny nebo závazně určeny nějaká práva či povinnosti, ani že by byl postupem orgánu veřejné správy zkrácen na právech, která mu přísluší. Žalobní námitky totiž směřovaly jen proti údajným pochybením v procesu vydání žalovaného rozhodnutí, která ale do právní pozice žalobce nijak nezasáhla. Krajský soud dospěl k závěru, že žalobce neměl k podání žaloby žalobní legitimaci ve smyslu § 65 odst. 1 a 2 s. ř. s. Podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. usnesením odmítl žalobu žalobce, protože byla podána osobou k tomu zjevně neoprávněnou.

Proti usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby podal žalobce kasační stížnost (dále jen „kasační stížnost č. 1“), ve které opakoval, že zvláštní stavební úřad i odvolací orgán – žalovaný pochybili, neboť porušili svým jednáním zákony uvedené již v žalobě a vlivem tohoto porušení dojde dle stavebního povolení k uložení vodovodního a kanalizačního řádu do prostoru jednak nedostatečného, což vpravdě netíží stěžovatelovu mysl, ale zároveň

po uložení řadu na pozemku stěžovatele z téhož zákona, který je porušen, vznikne věcné břemeno, tj. ochranné pásmo této stavby a s tímto zásadně nesouhlasí, neboť tímto věcným břemenem proti své vůli je zásadně zkrácen na výkonu svých vlastnických práv. Z uvedeného je zřejmé, že napadení rozhodnutí správního orgánu žalobou ze dne 29. 9. 2004 (správně 2003) je oprávněné a v souladu s § 65 odst. 1 a 2 s. ř. s., neboť významně zasahuje do hmotných práv stěžovatele.

Ke kasační stížnosti č. 1 se vyjádřil žalovaný a uvedl, že územním rozhodnutím ze dne 3. 6. 2002 se umísťovala stavba „Penzion s restaurací a dvěma bytovými jednotkami“ obsahující přístavbu a stavební úpravy stávajícího objektu včetně zpevněných ploch, komunikace a odstavných stání, přípojek vodovodní, kanalizační, plynovodní a elektro, oplocení. Tato formulace byla poněkud nevhodně použita v úvodu rozhodnutí s tím, že součástí výroku předmětného rozhodnutí byly umísťované stavby podrobně specifikovány a z podstaty předmětného rozhodnutí vyplývá, že se jedná o vodovodní a kanalizační řád. Územní rozhodnutí č. j. 7567/02/HA/B1 ze dne 3. 6. 2002 bylo na základě odvolání přezkoumáno Okresním úřadem Hradec Králové, referátem regionálního rozvoje a následně potvrzeno rozhodnutím č. j. La/RR2/294/02 ze dne 1. 8. 2002. Rozhodnutí o odvolání bylo následně na základě žaloby přezkoumáno Krajským soudem v Hradci Králové a rozsudkem č. j. 30 Ca 175/2002-25 ze dne 3. 6. 2003 byla žaloba zamítnuta. Na základě výše uvedeného je stavba vodovodu a kanalizace povolena Magistrátem města Hradec Králové, odborem životního prostředí zn. 22471/2003/ŽP1/Sem/39887 ze dne 18. 4. 2004 vodním dílem, nikoli přípojkou a byla tedy správně povolena vodoprávním úřadem. K tomuto závěru dospělo i Ministerstvo zemědělství ČR, odbor státní správy ve vodním hospodářství, ve vyjádření č. j. 33606/03-7310 ze dne 3. 12. 2003 jako orgán příslušný k přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení.

Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti č. 1 rozsudkem ze dne 29. 9. 2005 č. j. 5 As 37/2004 – 53 zrušil usnesení krajského soudu ze dne 23. 2. 2004, č. j. 30 Ca 77/2003 - 21, kterým byla žaloba odmítnuta a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení s odůvodněním, že stěžovatel je osobou mající vlastnická práva k sousedním pozemkům a stavbám na nich a je účastníkem stavebního řízení ve smyslu § 59 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb. Za této situace závěr krajského soudu, že stěžovatel neměl k podání žaloby žalobní legitimaci ve smyslu § 65 odst. 1 a 2 s. ř. s. neodpovídá skutečnosti. Jestliže stěžovatel byl účastníkem stavebního řízení ve správním řízení a v žalobě proti rozhodnutí žalovaného namítá, že byla povolena stavba bez předchozího územního řízení a tvrdil i další skutečnosti, pak bylo třeba, aby krajský soud žalobu stěžovatele projednal věcně (z důvodů, které stěžovatel v žalobě uplatnil), nikoliv aby žalobu odmítl jako podanou osobou zjevně neoprávněnou.

Krajský soud věc projednal a dne 24. 2. 2006 rozhodl rozsudkem č. j. 30 Ca 49/2005 - 72, kterým zamítl žalobu žalobce. V odůvodnění mimo jiné uvedl, že v přezkoumávané věci žalobce, ačkoliv mu byla dána dostatečná lhůta k uplatnění připomínek a námitek proti zamýšleným stavbám, neuplatnil před vydáním rozhodnutí o jejich povolení proti nim žádné námítky. Ani v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí přitom neuvedl proti povoleným stavbám žádné věcné námítky, když v něm pouze poukazoval na to, že dosud nebyla soudem přezkoumána zákonnost dříve vydaného rozhodnutí o umístění předmětných staveb. To ovšem nic neměnilo na skutečnosti, že toto územní rozhodnutí v právní moci bylo, a že samotné podání správní žaloby nebránilo v jeho vykonatelnosti, resp. tomu, aby nebylo možno na základě něho požádat o povolení již umístěných staveb, což se také stalo.

Na základě toho musel krajský soud konstatovat, že žalobce v průběhu povolovacího řízení neuplatnil proti povolení stavby vodovodu a kanalizace žádnou věcnou námitku. Teprve v žalobě upozorňuje na rozpory povolené stavby s územním rozhodnutím, se stavebním zákonem a se zákonem o vodovodech a kanalizacích a další nedostatky, ačkoliv tak nejen mohl, ale měl učinit již v řízení u prvoinstančního správního orgánu.

Protože žalobce nevznesl proti povolovaným stavbám v průběhu povolovacího řízení žádné námitky, nemůže se domáhat úspěšně ani obrany proti žalovanému rozhodnutí správní žalobou. Žalobce totiž v jeho průběhu žádné zkrácení na svých právech netvrdil, přičemž soudní ochrana může nastoupit teprve poté, kdy byly vyčerpány všechny prostředky k tomu určené, jež měl účastník ve své procesní dispozici. Vzhledem k tomu ani nemohl krajský soud přezkoumávat opodstatněnost námitek uvedených žalobcem až v žalobě, neboť by tak nahrazoval postupy nacházející se uvnitř veřejné správy. Jinými slovy nenechal-li žalobce rozhodnout o námitkách věcné povahy proti uvedené stavbě orgány veřejné správy, nemá vlastně krajský soud ani možnost posoudit zákonnost jejich rozhodování o nich.

Výrok I. rozsudku krajského soudu o zamítnutí žaloby stěžovatel napadl včas kasační stížností č. 2 z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a pro zmatečnost řízení před soudem spočívající v chybějících podmínkách řízení, neboť při pokračování v řízení mělo být nařízeno jednání, jinak soud nemohl vést účastníky k tomu, aby se vyjádřili i o těch skutkových a právních otázkách, které podle mínění soudu jsou pro rozhodnutí určující, i když v dřívějších podáních účastníků uplatněny nebyly a soud pochybnosti měl, což je zřejmé z rozhodnutí i jeho odůvodnění.

Stěžovatel namítá, že soud věcně žalobu neprojednal, i přesto, že byl vázán názorem Nejvyššího správního soudu, který stanovil žalobu projednat z důvodů, které stěžovatel v žalobě uplatnil (rozsudek č. j. As 37/2004 - 54 ze dne 29. 9. 2005, pozn. NSS zjevně myšleno 5 As 37/2004 - 54). Soud se obsahem žaloby vůbec nezabýval, neboť: „... v průběhu povolovacího řízení neuplatnil (žalobce) proti povolení stavby vodovodu a kanalizace žádnou věcnou námitku. Teprve v žalobě upozorňuje na rozpory povolené stavby s územním rozhodnutím, se stavebním zákonem a zákonem o vodovodech a kanalizacích a další nedostatky, ačkoli tak nejen mohl, ale měl učinit již v řízení u prvoinstančního správního orgánu“.

Mimo to soud uzavřel, že když námitky pro rozpor správního rozhodnutí se zákonem neuplatnil stěžovatel před prvoinstančním správním orgánem, pak není možno žalobní důvody projednat. Navíc není až tak pravdou, že odvolání stěžovatele bylo co do námitek nekonkrétní. Stejný soud, dokonce stejný soudce, totiž rozhodoval i o žalobě zmíněné v odvolání (č. j. 30 Ca 175/2002), tj. znal stanovisko stěžovatele k rozhodnutí o umístění stavby č. 3452 ze dne 3. 6. 2003, které bylo podkladem pro vydání stavebního rozhodnutí, v jehož důsledku probíhá řízení stávající. I v něm stěžovatel námitky, tolik scházející soudu uplatnil. A v řízení stávajícím je jen opakoval. To, že je nezopakoval i v odvolání, není jistě na překážku tomu, aby se soud obsahem žaloby zabýval.

Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil tak, že rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí krajského soudu č. j. 30 Ca 49/2005 - 72 ze dne 24. 2. 2006 byla vydána v souladu s právními

předpisy platnými na úseku vodního, stavebního i správního práva. Tvrzení stěžovatele jsou ryze účelová.

Osoba zúčastněná na řízení Ing. P. D. ve svém vyjádření uvádí, že stěžovatel uvádí soud v omyl a lže a že k podání námitek měl dostatek času v rámci územního a stavebního řízení.

Nejvyšší správní soud vázán rozsahem a důvody podané kasační stížnosti (ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost č. 2 není důvodná.

Zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) v ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) stanoví, že kasační stížnost je nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu po té, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem, to neplatí je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Právě tento důvod stěžovatel v kasační stížnosti č. 2 uplatnil, když uvádí, že soud věcně žalobu neprojednal, i přesto, že byl vázán názorem Nejvyššího správního soudu, který stanovil žalobu projednat z důvodů, které stěžovatel v žalobě uplatnil.

Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti č. 1 v odůvodnění rozsudku č. j. 5 As 37/2004 – 53 uvedl, že jestliže stěžovatel byl účastníkem stavebního řízení ve správním řízení a v žalobě proti rozhodnutí žalovaného namítá, že byla povolena stavba bez předchozího územního řízení a tvrdil i další skutečnosti, pak bylo třeba, aby krajský soud žalobu stěžovatele projednal věcně (z důvodů, které stěžovatel v žalobě uplatnil), nikoliv aby žalobu odmítl jako podanou osobou zjevně neoprávněnou.

V řízení o kasační stížnosti č. 2 Nejvyšší správní soud neshledal námitku stěžovatele, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu důvodnou, neboť krajský soud žalobu věcně projednal, neshledal ji však důvodnou a rozsudkem ji zamítl z důvodu, že *„nenechal-li žalobce rozhodnout o námitkách věcné povahy proti uvedené stavbě orgány veřejné správy, nemá krajský soud ani možnost posoudit zákonnost jejich rozhodování o nich“*.

V tomto závěru krajského soudu podle obsahu kasační stížnosti č. 2 stěžovatel spatřuje nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Nejvyšší správní soud k posuzované otázce uvádí:

Krajský soud v napadeném rozsudku vychází ze správných zjištění učiněných ze správního spisu. I Nejvyšší správní soud vychází z toho, že po podání žádosti o povolení stavby vodního díla Ing. P. D. oznámil Magistrát města Hradce Králové, odbor životního prostředí, zahájení vodoprávního řízení ve věci: Penzion č. p. 1578 s dvěma bytovými jednotkami, st. p. č. 166/1, 166/2, p. p. č. 1758 a 1137/5 k. ú. P. P. – SO 03 vodovod, - SO 04 kanalizace, povolení stavby vodních děl dle § 15 z. č. 254/2001 Sb. Oznámení obsahovalo poučení, že účastníci řízení i orgány státní správy mohou své připomínky k uvedené stavbě uplatnit nejpozději do 8 dnů od převzetí oznámení, jinak k nim nebude možno přihlédnout. Poučení považuje Nejvyšší správní soud v souladu s ustanoveními § 115 odst. 1 a 8 z. č. 254/2001 Sb. i § 61 odst. 1, 2 a 3 z. č. 50/1976 Sb. Oznámení bylo doručeno stěžovateli dne 7.

4. 2003. Ve stanovené lhůtě žádné námitky nevznsl. Proti rozhodnutí o povolení stavby vodních děl, tedy správního orgánu I. stupně, podal odvolání, jehož obsah cituje krajský soud v napadeném rozsudku. Uplatnil v něm tedy jen to, že „doposud nenabylo právní moci rozhodnutí o umístění stavby č. 3454 ze dne 3. 6. 2003 pod č. j. 7567/02/HA/B1“. Tuto jeho námitku správní orgán II. stupně přezkoumal a dospěl k závěru, že není důvodná, protože citované rozhodnutí nabylo právní moci dnem 20. 8. 2002. V žalobě proti rozhodnutí správního orgánu II. stupně stěžovatel opakuje už ve správním řízení výše citovanou námitku a dále své námitky rozšiřuje upozorněním na rozpory v rozhodnutí o umístění stavby v němž se uvádí jen vodovodní a kanalizační přípojky a v rozhodnutí o povolení stavby, kde se povoluje stavba vodovodu a kanalizace a dále poukazuje na jejich umístění do koridoru širokého 3m, když zákon s ohledem na průměry potrubí vyžaduje pás široký cca 5 m. V žalobě přitom ani netvrdil, zda a jakým způsobem byla jeho práva jako vlastníka sousedních pozemků a staveb přímo dotčena. Teprve u jednání u krajského soudu dne 22. 2. 2006 tvrdil, že povolované stavby, správně jejich ochranné pásmo zasahuje na jeho pozemek, což ho omezuje v dispozicích s majetkem. U tohoto jednání pak poukazoval i na to, že výkonem prací na povolených stavbách (vodovodu a kanalizace) došlo k poškození jeho majetku.

I když ve správním soudnictví obecně lze připustit, aby v žalobě proti správnímu rozhodnutí mohly být účinně uplatněny i námitky, které nebyly uplatněny ve správním řízení, nelze takový postup připustit tam, kde zákon umožňuje koncentraci řízení ve správním řízení, jako v daném případě. Stěžovatel měl stanovenou lhůtu v zákonném rozmezí, v níž mohl uplatnit ochranu svých hmotných práv, v nichž byl jako vlastník sousedních pozemků a případně i staveb přímo dotčen (povolovanou stavbou – stavbami). To ovšem stěžovatel neučinil, nevyužil svého zákonného práva, pouze uplatnil, že předchozí rozhodnutí o umístění stavby není v právní moci (s touto námitkou ale nebyl úspěšný). S touto námitkou nemohl být a nebyl úspěšný ani v soudním řízení. Pokud v žalobě a u jednání dne 22. 2. 2006 uplatnil další námitky, pak k nim nemohlo být přihlíženo z důvodů výše uvedené koncentrace ve správním řízení a proto, že se některé netýkaly rozhodnutí o povolení stavby. Nad rámec tohoto rozhodnutí Nejvyšší správní soud uvádí, že v žalobě stěžovatel ani netvrdí konkrétně čím mohou být – budou jeho práva přímo dotčena povolovanou stavbou – stavbami. Vytýká jen nesprávnost či nezákonnost rozhodnutí správních orgánů, bez konkrétního promítnutí do svých práv. Vyjádření a námitky se však musí vztahovat k jeho právům.

Správní soudnictví je formou soudní kontroly veřejné správy. Krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumává napadené rozhodnutí správního orgánu, přičemž však svou činností nenahrazuje činnost správy.

Soudní přezkum správních rozhodnutí je koncipován až jako následný prostředek ochrany subjektivních veřejných práv, který nemůže nahrazovat prostředky nacházející se uvnitř veřejné správy. Vyčerpání právních výtek ve správním řízení před podáním žaloby u soudu je nutno vnímat jako provedení zásady subsidiarity soudního přezkumu a minimalizace zásahů soudu do správního řízení. Účastník správního řízení má tedy zásadně vyčerpat všechny prostředky k ochraně svých práv, které má ve své procesní dispozici, a teprve po jejich marném vyčerpání se může domáhat soudní ochrany.

Nejvyšší správní soud v posuzované věci neshledal nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, neboť se ztotožnil s názorem krajského soudu, že „*nenechal-li žalobce rozhodnout o námitkách věcné povahy proti uvedené stavbě orgány veřejné správy, nemá krajský soud ani možnost posoudit zákonnost jejich rozhodování o nich*“.

Stěžovatel v kasační stížnosti č. 2 dále namítá i zmatečnost řízení před soudem spočívající v chybějících podmínkách řízení, neboť při pokračování v řízení mělo být nařízeno jednání, jinak soud nemohl vést účastníky k tomu, aby se vyjádřili i o těch skutkových a právních otázkách, které podle mínění soudu jsou pro rozhodnutí určující, i když v dřívějších podáních účastníků uplatněny nebyly a soud pochybnosti měl, což je zřejmé z rozhodnutí i jeho odůvodnění.

Tento důvod kasační stížnosti soud podle jeho obsahu posoudil jako tvrzenou vadu řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Ze soudního spisu, konkrétně z protokolu o jednání č. j. 30 Ca 49/2005 - 65 je zřejmé, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ve věci 30 Ca 49/2005 se konalo dne 22. 2. 2006 u krajského soudu jednání, kterého se stěžovatel (tehdy žalobce) osobně zúčastnil.

Nejvyšší správní soud tedy neshledal ani tvrzenou vadu řízení před krajským soudem a navíc zde považuje za vhodné uvést, že z rozhodnutí krajského soudu ani jeho odůvodnění nevyplývají stěžovatelem tvrzené pochybnosti soudu ohledně vyjádření účastníků o skutkových a právních otázkách pro rozhodnutí určujících. Krajský soud totiž zamítl žalobu z důvodu, že nemohl přezkoumávat opodstatněnost námitek uvedených žalobcem až v žalobě, čímž by nahrazoval postupy nacházející se uvnitř veřejné správy a nikoliv pro pochybnosti ohledně vyjádření účastníků pro rozhodnutí určujících.

Po přezkoumání napadeného rozhodnutí Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto kasační stížnost č. 2 zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.) a žalovanému náklady řízení nevznikly, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se žalovanému nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní).

V Brně dne 27. září 2007

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu